

Sien Eggers kan als hond niet echt raken

In 'Hondstuk' speelt Sien Eggers een hond. Maar of dat alles zo- maar rechtvaardigt?

THEATER

VAN ONZE MEDEWERKER

WOUTER HILLAERT

TIELT | De VRT-ploegen liepen elkaar vorige week in theater Malpertuis naar verluidt voor de voeten om Sien Eggers in beeld te brengen. Het resultaat was ernaar. Volgens *De rode loper* werkte Luk Perceval mee aan de voorstelling, terwijl iedereen dacht dat die al jaren in Duitsland zat. In het journaal heette regisseur Stefan Perceval ook de schrijver van het stuk,

waardoor niemand begreep waarom die kale knikker naast hem dan mee in beeld kwam. Arme Peter Perceval, broer drie en de eigenlijke pen achter *Hondstuk*. Dan komt de tv eens af..

De bijdrage van Peter Perceval blijkt minstens zo cruciaal als die van Eggers. Wat hij afleverde, is een korfje vol observaties en beschouwingen over de mens, hier in de gedaante van een afgestompte moeder en haar ingekeerde zoon. Liefde en vriendschap spannen de rode draad, maar daaraan worden ook flapperende uitwijdingen opegehangen over euthanasie, onze taal, de kunst van het schrijven, de lulligheid van het cijfer nul. Het waait alle kanten op.

Aan het woord is dan ook de geadopteerde hond des huizes. Het beest denkt eenvoudig, gaat af op

directe zintuiglijke indrukken. Zo is vriendschap voor hem gewoon een boterham met salami en look. Dat perspectief levert af en toe een fijnzinnige blik op de mens op. 'Toon mij uw stront en ik zeg u wie ge zijt.' Maar Peter Perceval, aangevuld door Stefan, heeft ook wat te veel ineens willen observeren. Laten we het niet op de hond steken. De kunst van een dierlijk vertelstandpunt, zo leerde Frank Adam al met zijn ezel, is de spankracht tussen eenvoudige beschouwingen en hun gesofisticeerde betekenis. In *Hondstuk* is het vaak zoeken naar die combinatie.

Logisch dat Sien Eggers het totaal op naïviteit moet spelen. Dat kan ze, maar *Hondstuk* is een lange tekst. Ze moet haar spel even sterk schakeren als het podiumvullende

kleed van dierenhuiden waarop ze staat. Eggers klimt en daalt op de toonladder van haar stem, mompelt en schalt, fluistert ineens, doet een stemmetje na voor de zoon, gaat uitgezakt in de zetel zitten voor de moeder, grinnikt, grapt, reciteert, staart. Maar altijd blijft ze licht, wipt ze kwinkelerend over de gapend donkere kloof tussen moeder en zoon.

Je moet van Eggers en Stefan Perceval *U bent mijn moeder* gezien hebben om dat jammer te vinden. Die voorstelling raakte een melancholieke snaar, in *Hondstuk* zie je vooral virtuoos pianospel. Jazeker, het gaat om twee heel verschillende teksten. Net daar ligt de hond begraven in deze voorstelling.

'Hondstuk', gezien op 19/2, op tournee tot 10/4.

Sien Eggers. © rr